

KIRBEG ŽLUTÝ

O ostré útesy se tříští zpěněná mořská voda a vzduchem pronikavě zní křik albatrosů. Je to nádherná hudba, píseň o svobodě. Chci se rozletět do nekonečné modré dáli a zpívat spolu s nimi, o svobodě...

Arvedan Kirbeg byl největším badatelem a vynálezcem své doby a z jeho odkazu dodnes čerpají mnozí vědci, alchymisté a další, aniž by si třeba uvědomovali, kdo je zdrojem jejich poznání a inspirace.

V dobách arvedanského císařství Kirbeg zdokonaľoval techniku svého lidu, vymýšlel nástroje a postupy, které usnadňovaly život řemeslníkům i prostým lidem. Byl velice všestranný, neustále přicházel s novými poznatky v oblasti astronomie, lékařství, matematiky či fyziky a alchymie. Z jeho dílny vzešlo mnoho užitečných strojů a vynálezů, ale také léky proti některým nemocem či nové konstrukční typy lodí. Kirbeg se rád vydával na širé moře, kde čerpal za hvězdných nocí inspiraci pro svou tvorbu. Během těchto cest položil základy asterionské mořeplavbě, tak jak ji známe dodnes.

Kirbeg byl vynikající alchymista, ovládal dokonale magii, zejména v tvorbě magických předmětů byl nepřekonatelný. Jeho dílo sloužilo vždy ku prospěchu, odmítal bohaté nabídky na výrobu zbraní a ničivých strojů. Pouze císařským vojákům vylepšil zbroj a vyvinul pro ně prostředky pro zlepšení jejich fyzických vlastností.

Když mu Kharův posel donesl nabídku ke spolupráci, Kirbeg ji ledabylým mávnutím ruky odmítl a věnoval se dál své práci. Khar Démon s ním však již počítal ve svých plánech. Vyslal tedy přepadový oddíl, který za bezměsíčné noci vnikl do Kirbegova domu, zajal vynálezce a odvedl jej do Démonových držav. Tam se snažil Khar svého zajatce přimět ke spolupráci. Nabízel mu bohatství, nové možnosti pro výzkum, ale nic to nebylo platné. Následovalo mučení, ale Kirbeg měl zvláštní dar odolávat fyzické bolesti a psychickému nátlaku, jeho mysl byla čistá a pevná a vůle nezločná.

Kirbeg byl samotář a nevyhledával příliš často přítomnost druhých lidí. V zajetí však poznal otrokyni Velestu, do které se zamiloval. Jeden z otroků donesl tuto zvěst ke svým skřetím pánům a ti začali místo Kirbega mučit Velestu. Kirbeg se pokusil svou milou osvobodit, to se ale nezdařilo a při tomto pokusu přišli málem oba o život. Za trest Khar nakazil Velestu smrtelnou magickou nemocí. Až tehdy se Kirbeg podvolil Kharovým požadavkům. Výměnou za spolupráci Velesta dostávala lék, který ji držel při životě. Aby Kirbeg zabránil utrpení své milované, začal pro Démona konstruovat mocné ničivé zbraně a válečné stroje. Tak to trvalo osm let. Celých osm roků plnil Kharovy rozkazy a přání a za odměnu směl vždy jednou za rok na jeden den spatřit svou lásku.

Khar si uvědomoval sílu ducha, který dlel v Kirbegově těle. V roce 3997 před královským letopočtem jej vybral jako dalšího adepta na jednoho z drakolidí, strašlivých bytostí, sloužících Démonově vůli.

Kirbeg se marně bránil své přeměně. Dostával novou podobu, nový rozměr, jak fyzický, tak i psychický. Ten jej brzy začal pohlcovat, jeho vědomí se začalo rozpouštět jako cukr hozený do vody, až se stal impozantním žlutým drakem, pátým z drakolidí. Kirbeg jako jeden z mála drakolidí nebudí ve své dračí podobě pouze hrůzu, působí rovněž dojmem moci a síly.

Jako žlutý drak se Kirbeg stal tvorem bez citu, oddaným služebníkem svého pána. Jen ve snech se mu občas chvilkově vybavovaly pocity z minulosti, vzpomínky na jiný život, na lásku. Nyní mohl být s Velestou již neustále, ale byl někým jiným, nedokázal milovat.

Velesta stále více slábla, kromě nemoci byly také příčinou smutek a žal. Kharův lék jí prodlužoval život, zcela vyléčit ji však nedokázal. Když se zdálo, že se její čas naplní, uspal ji Kirbeg dlouhým spánkem a zmrazil její tělo. Velesta takto zůstane tak dlouho, dokud žlutý drakočlověk nenajde lék na její podivnou chorobu.

Kirbeg se neúčastnil mnoha bojů. Svůj nejtěžší souboj svedl s Lordem mágem Xengartem, prvním čarodějem arvedanského císaře. Po jeho smrti se podařilo skřetům prorazit obranu Aureanu, Města sluncí, a nadešel konec arvedanského císařství.

Během několika tažení vždy pomáhal Kharovým generálům v plánování jejich taktiky, vybavoval Démonovy vojáky kvalitními zbraněmi a zbrojí. Vyvinul speciální magické střely a rachejtle, které kosily či paralyzovaly nepřítele po stovkách. Projektily sestrojené Kirbegem a vystřelené z jím navržených strojů nenechaly mnohé arvedanské velitele usnout v předvečer bitvy. Žlutý drakočlověk dokázal pomocí halucinogenních a otravných plynů zmanipulovat soupeře, který se pak dal na bezhlavý úprk, vzdal se nebo spáchal sebevraždu. Arvedané měli rozostřené vidění, místo útočících nepřátel viděli jen bezbranné usmívající se děti či spařovali protivníky ve svých družích.

Na otrocích a válečných zajatcích zkoušel žlutý drakočlověk prostředky na zvyšování či naopak oslabování odolnosti živých bytostí. Na rozdíl od Drika se však v těchto pokusech nevyžíval. Dělal je, protože byly nejpřímější cestou k poznání a k vedly k rychlým a potřebným výsledkům. Pokusné oběti nenechal dlouho trápit a když shledal, že jsou již více nepoužitelné a jen by trpěly, nechal je usmrtit. Takto vynalezl nejrůznější prostředky na posílení bojové morálky a fyziognomie skřetích vojáků. V kombinaci s nejrůznějšími rostlinnými a živočišnými přípravky dokázal zneviditelnit celé legie či je učinil odolnými vůči ohni, jedu nebo mrazu.

Kirbeg trávil mnoho času především v Kharových državách, kde vymýšlel stále nové zbraně a prostředky, díky kterým by byli skřeti mocnější a kterými by překvapili své protivníky.

Z drakolidí si nejvíce rozuměl se Zanturem a později s Riamem, než ten zradil svého pána.

První setkání se Zanturem přitom proběhlo tak, že modrý drakočlověk se pokusil Kirbega mentálně ovládnout. Zvláštní Kirbegův dar však zaúčinkoval i tentokrát a on odolal. Od té doby se z něho a Zantura stali spojenci a jejich spojenectví trvá dodnes.

Když Khar ovládl většinu Tary, začal Kirbeg pátrat po místě, kde by mohl o samotě nerušeně bádát. Chvilí se toulal napříč kontinentem, trávil čas mezi hevreny, kteří mu byli blízcí svou povahou. Nakonec vyplul na moře a stanul na pobřeží Ostrova albatrosů. Vůně slané vody a zvuk vlnobití jej vrátili na okamžik do minulosti a Kirbeg zatoužil po svobodě, být co nejdále od sídla Khara Démona, mimo dosah jeho příkazů. Usídlil se ve starém arvedanském hradě stojícím vysoko na mořském útesu. Zde tráví většinu svého času, ponořen do bádání a pokusů. Obyvateli Ostrova albatrosů a Kirbegovými služebníky jsou příslušníci všemožných ras, včetně skřetů. Žijí zde ve vzájemné harmonii a nedochází mezi nimi ke sporům. Tím jediným poutem, jež je drží pohromadě, je Kirbegova autorita.

Ostrov albatrosů byl několikrát napaden Sarindarem, ale tyto útoky byly téměř vždy úspěšně odraženy. Při posledním z nich se jim však podařilo oblehnout Kirbegův hrad. Aby žlutý drakočlověk zabránil pustošení ostrova nemrtvými, přistoupil tehdy na příměří za cenu placení každoročního tributu. Skrytě pak připravoval tvrdou odplatu. Nakonec uspořádal trestnou výpravu, kdy ve své dračí podobě zaútočil na město obchodníků, spojenců nekromantů a se svým loďstvem, podporovaným svobodnými plavenými korzáry, jej vyplenil.

Kirbeg vytvořil flotilu lodí podle dávné arvedanské konstrukce, strašlivých a těžko potopitelných plavidel s odhodlanými a svému pánu věrnými posádkami. Ty sestávají ze všech možných ras a národností. Kirbeg poskytuje na svém ostrovním panství azyl těm, kteří jsou jinde stíhaní, ať z politických důvodů, právem či neprávem. Ti zato slouží na palubách jeho lodí a tvoří tak směsici nejrůznějších životem zkušných dobrodruhů, jejichž věrnost by záviděl každý námořní kapitán. Kirbegovy lodě jsou v současnosti jedním z největších postrachů moří Asterionu. Napadají lodě Čtyř království a bez milosti je posílají ke dnu. Spolupracují s Plavenou, které skrytě vládne Zantur Modrý. Plavenští korzáři kotví často na Ostrově albatrosů a mají zde své bezpečné útočiště.

Khar s Kirbegem počítá ve svých plánech, spolu se Zanturem je nemocnějším z jeho služebníků. Žlutý drakočlověk stále zásobuje Zemi nářků novou vojenskou výzbrojí a jednou by měl v čele svých lodí podpořit Démonovo konečné vítězství.

Kirbeg Žlutý netouží po moci, po tom, aby se mu klaněl celý svět. Chce mít klid na svou práci a chce být sám. Prochází komnatami svého hradu, kde se nacházejí nejrůznější artefakty z dávných dob, klenoty a umělecká díla, přivezené z výprav jeho lodí, či jeho poslední výtvoř, za které by se na mnoha místech Asterionu platilo plnými koši zlata. Nejcennější ze všech pokladů Kirbegova panství je Skřetí zloba, artefakt známý také jako Kirbegův hněv. O jednom ze stvořených artefaktů legendy vyprávějí, že byl příčinou smrti již čtyř drakolidů. Kirbeg jeho moci zatím příliš nevyužil a artefakt zkoumá. Domnívá se však, že může přinést zhoubu i jemu samému.

Uvnitř hradu se nachází překrásná zahrada s altánkem uprostřed. Zde spočívá ve svém magickém sarkofágu Velesta, Kirbegova bývalá milá. Čeká na probuzení, které nejspíš nepříjde. Kirbeg stále čas od času začne hledat lék, který by jí pomohl, ale v současnosti to považuje spíše jen za zajímavý problém vyzývající k vyřešení, než že by jej spalovala touha po Velestě. Občas vyjde na vrcholek nejvyšší věže svého hradu a odtud sleduje nekonečné moře a nad ním poletující majestátní albatrosy. Tehdy se na chvíli vynoří vzpomínky na dávno ztracené časy a Kirbeg je blízko nalezení vytouženého léku pro Velestu, i pro sebe samého. Vůle Khara Démona je však obrovská a její moc dosahuje i sem, na ostrov za mořem. Dosud pokaždé přivedla Kirbega zpět k poslušnosti. Možná jednou přijde chvíle, kdy se jí vzepře, a pak bude konečně svobodný...